Enderrock | Marc Ferrer | Actualitzat el 29/10/2019 a les 13:00

La Pegatina: «Amb el mar de fons que hi ha a nivell polític, la gent vol festa»

Conversem amb el fundador Rubén Sierra sobre la conjugació de la vida personal i la vida dalt dels escenaris

La Pegatina | Arxiu SonDe3

La Pegatina està celebrant setze anys de trajectòria amb una salut que molts adolescents envejarien. Després d'un any ple de concerts, la banda de Montcada i Reixac ha decidit publicar *Un secreto a voces* (Warner Music, 2019), un recopilatori dels seus millors *hits* i tres cançons inèdites com a autohomenatge. Entre concerts, Rubén Sierra, creador i guitarrista de **La Pegatina**, troba un moment per reflexionar sobre com combinen els membres de la formació el ritme incansable de directes pel món amb la vida personal.

Quina és la fórmula per seguir, després de setze anys, en marxa?
Rubén Sierra: Fem al voltant de 100 concerts a l'any i cada dos anys treiem un disc, però a la vegada, cada any intentem anar a un país nou. Aquests *inputs* fan que sempre hi hagi elements nous i que això mai no estigui mort. Si fóssim un grup que només toquéssim als Països Catalans hi hauria un moment que estaríem farts de tocar 4 vegades al mateix poble, veure sempre la mateixa gent, fer un acord i que tothom sempre saltés... Ens agrada tornar a començar de zero, picar pedra. És per això que encara és viva **La Pegatina**.

Aquest ritme deu tenir un cost personal. És difícil combinar la música amb la vida fora dels

escenaris?
R.S: La majoria estem al voltant dels trenta anys i veiem que els nostres amics s'han comprat una casa i tenen fills i un gos. Però jo crec que nosaltres som uns privilegiats perquè podem treballar del que ens agrada i dedicar temps al que ens agrada. És un treball que té alts i baixos, de molta pressió però a la vegada de molta satisfacció, i que no es poden viure en el dia a dia d'una persona normal. La putada és la família i la xicota, que els deixes a casa... Els viatges són molt cansats. Però cap membre de **La Pegatina** no ho canviaria. Si hi hagués rutina ens moriríem.

Al cap i a la fi, a qui més veieu és als membres del grup. Molts esteu junts des de 2011...
R.S: Al final som com una família. El secret és l'objectiu comú. **La Pegatina** és el nostre somni i vida, i també és el paraigua que ho engloba tot. És una feina, però també ens ha descobert cultures i músiques noves, amics nous, parelles? Tots sabem que ho hem de cuidar perquè és el que ens omple. Al final jo em puc discutir amb algú de la banda, però després estaré dotze hores en una furgoneta veient-lo i potser dormiré a l'hotel amb ell, ho arreglem perquè volem que això funcioni. Som com germans.

La Pegatina Foto: Xavier Mercadé

Com és per dins la vostra furgoneta?
R.S: La gent se sorprèn quan puja a la nostra furgo. Quan venen ens diuen que pensaven que era una autèntica festa, però, a l'hora de la veritat, quan estem a la furgo ens posem en "mode avió" i cadascú entra en el propi microclima. Tots amb els cascos veient la seva sèrie o treballant en les seves coses. En estar contínuament de gira i rodejats de gent, falten moments d'estar sol amb tu mateix, i a la furgo els trobem.

Aquesta imatge es contraposa amb la dels vostres directes. Quina és l'actuació més boja que heu fet en tots aquests anys?
R.S: Recordo l'any 2011 quan vam fer la PegaChina amb un grup que es deia **Hanggai**. Era un

grup de Mongòlia, no entenia l'anglès i parlàvem en llengua de signes. Ells feien música tradicional mongola fusionada amb punk i rock, i nosaltres música festiva. Nosaltres amb la guitarra i ells amb instruments tradicionals mongols i, de cop i volta, fèiem música, va ser molt *guai*. A més d'aquest concert, vam fer una gira de 14 concerts durant un mes per la Xina, i ells ens van descobrir la Xina interior. La gent dels pobles es volia fer fotos amb nosaltres per portar barba o rastes, no perquè ens coneguessin, era molt diferent. Va ser de les gires més boges i enriquidores, vam aprendre molt.

La cançó més boja podria ser, per unanimitat, "Mari Carmen". Per què s'ha convertit en el *hit* que tothom balla de festa?
R.S: Mmmm. Són molts coses: el nom en si, la història que explica, en la qual molts ens podem sentir identificats, el videoclip que la va convertir en una cançó molt viral? tot això va crear un caldo de cultiu explosiu. Era una cançó que no esperàvem que tingués tant èxit. Al final va ser el videoclip que es va fer viral. Tenim l'anècdota que l'endemà de sortir el videoclip ens va trucar la tita Mari Carmen, que és la protagonista del vídeo, i ens va dir "*oye, que tengo a Telecinco, Antena 3 i TVE delante de mi casa, qué ha pasado? Qué les digo? Que me dicen que el vídeo que grabé el año pasado es muy famoso*".

Video: https://www.youtube.com/watch?v=NFSyl3pwa-A
Aquesta cançó ha sonat, fins i tot, a la Xina. Com pot ser que una música tan nostra funcioni a qualsevol racó de la Terra?
R.S: Hi ha un gran hàndicap que és l'idioma. Però aquest el fem desaparèixer amb la música i la festa, que són llenguatges universals. Amb aquests dos components, per molt que el públic no entengui l'idioma, aconseguim contagiar-los, provocant que gent d'Austràlia o de la Xina s'enamori de nosaltres. Originàriament sí que érem principalment rumba catalana, però amb el temps hem begut de molts ritmes llatins, com la cúmbia, merengue, i també del rock o el pop. Si a aquests ritmes universals hi sumes la nostra festa, creem un producte que pot triomfar arreu del món.

Heu col·laborat amb grups xinesos, però la vostra especialitat és fer-ho amb bandes emergents. Per què aposteu per això?
R.S: Ens posem en la seva situació. En el nostre primer disc, ens van ajudar **Che Sudaka** i **Manu Chao**. Nosaltres podíem haver pensat el mateix: què fa un *tio* internacionalment conegut ajudant-nos? El que volem és intentar ajudar en el seu camí altres grups, de fer-los més coneguts, donar-los visibilitat? ens encanta. Quan nosaltres vam entrar a la Warner, un dels punts que volíem sí o sí, era seguir col·laborant amb bandes que ens ho demanessin. Moltes vegades, quan entres a aquestes multinacionals no et deixen fer col·laboracions si no són amb una intenció estratègica. Però si a nosaltres ens truca un grup i ens agrada el que fa, hi volem col·laborar.

Una part del vostre públic és molt jove i necessita referents als quals seguir. Davant d'això, hi ha veus que critiquen el vostre caràcter apolític. Què opineu d'aquestes crítiques?
R.S: Nosaltres mai no hem estat un grup polític. Hem sigut un grup social i de causes que ens toquen. La nostra filosofia és la d'algú que va al bar i, de cop i volta, parla del fet que l'ha deixat la parella, que el lloguer puja... I després, de la festa que es fotrà d'aquí a dues hores. No només som un grup que pensa en la festa o en la política; crec que fem un "poti-poti" natural del que és el nostre dia a dia.

Com veus les noves generacions de mestissatge?
R.S: Il·lusionat. El positiu és que hi hagi una escena cada vegada més gran. Falta més visibilitat a projectes de dones, com ara, **Roba Estesa**, però a poc a poquet s'anirà sumant més gent i ho aconseguirem. L'escena está *in crescendo*. La gent, en el fons, amb el mar de fons que hi ha a nivell polític i social, vol festa. Grups com **Doctor Prats**, **La Pegatina** o moltíssims altres et fan desconnectar i passar una bona estona. A més, també hi ha grups amb un punt de vista més reivindicatiu, que atrauen un públic jove, i el públic també segueix augmentant.